

Nittonde söndagen – Andens susning

Gång på gång sätts vår tro på prov. Tron växer och fördjupas just genom dessa prövningar. Det är likadant med kärleken. Den bevisar sin äkthet och sitt djup just när det kan vara som svårast att älska. Ofta är det hoppet som hjälper oss i dessa trons och kärlekens prövningar. Hoppet är det sista som dör i människan. Så länge det finns liv, finns det hopp. Tron, hoppet och kärleken, de tre så kallade teologala dygderna, är det som förenar oss med Gud. De hör ihop och påverkar varandra. De kan ständigt fördjupas och stärka oss i vårt förhållande till Gud. Ofta sker det just när vi sätts på prov. Det är som om Gud själv vill veta, om vi verkligen av hela vårt hjärta vill älska, tro och hoppas på honom. Han vill vara allt för oss, men också att vi skall besvara denna nåd med hela vårt hjärta i livets alla skiftande omständigheter. Det är likadant med våra mänskliga relationer. I nöden prövas vännen. Om kärleken är äkta, kan den tåla och övervinna alla svårigheter.

Dagens evangelium skildrar en sådan prövning. Jesus prövar Petrus för att se om hans tro är äkta och stark. Jesus säger åt honom att komma till honom på vattnet. Först lyder han trosvisst, men sedan kommer betänkligheterna och han håller på att sjunka. ”Herre, hjälp mig!” (Matt 14:30), ropar han i sin nöd, för innerst inne vet han att Jesus älskar honom och är den ende som kan hjälpa honom. I sista hand är det tron på Jesus som bär honom, men i vissa ögonblick dyker tvivel och trossvårigheter upp. Så är det också med oss, Jesu nutida lärjungar. Vi människor är ständigt utsatta för dessa trosprövningar. Ofta kan vi då få hjälp av kärleken och hoppet för att ändå ta det avgörande steget och överlåta oss till Herren. Samtidigt är det viktigt att inse att vi alltid måste växa i tro, hopp och kärlek genom livets ofrånkomliga prövningar. Vår spontana barnatro måste bli den vuxna människans tillkämpade tro – och till sist den åldrade människans stilla, visa trosöverlåtelse som bär henne över dödens gräns.

Gud kan komma in i vårt liv på otaliga sätt. Han har så många språk att tala på och vi måste lära oss att känna igen hans sätt att tala. På pingstdagen talade han i stormen och eldens tungor. Profeten Elia hörde hans späda röst i den sakta susningen. Guds eviga Ord kan nå oss i den ordlösa tystnaden. Guds ljus kan överväldiga oss, men också det nattsvarta mörkret kan besjunga hans skönhet. Den jublande glädjen kan föra oss närmare Gud, men också den namnlösa sorgen kan få oss att förstå vem han är. Det är därför vi behöver hela batteriet av tro, hopp och kärlek för att lära oss att höra och förstå vad Gud vill säga oss.

”Den helige Ande låter även mitt samvete bestyrka det, ty jag är fylld av sorg, och mitt hjärta plågas ständigt” (Rom 9:1-2), säger Paulus. Anden talar ofta till oss genom samvetet, där vi är som känsligast för hans ingivelser. Paulus lider när han ser att hans ”bröder och stamfränder” inte vill öppna sig för Kristus. Av hela

sitt hjärta vill han hjälpa dem att ta emot Jesus och hans barmhärtighet. Han är till och med beredd att själv bli fördömd och skiljas från Kristus om det kunde hjälpa dem. Han vill offra sin egen eviga salighet om det kan hjälpa dem att komma till tro på Kristus. I sitt inre kämpar han med Gud för att de han älskar skall öppna sig och komma till tro på Jesus. Hur ofta stöter man inte på något likande idag? Hur många föräldrar, eller mor- och farföräldrar i våra församlingar sörjer inte över att deras barn och barnbarn har vänt Kristus och hans kyrka ryggen? I deras bön kämpar de med Gud för att han skall förbarma sig över deras anhöriga som inte längre tror. Finns det då en ställföreträdande tro, då man kan stå i en annans ställe för dem som inte tror? Paulus antyder det nästan. Han vill ta på sig helvetets tomhet och fasa om det kan hjälpa dem han älskar till att tro. Det är naturligtvis en kärlek som tycks ha drivits *in absurdum*, men ändå är det en sann och äkta kärlek. Många helgon har känt något liknande. Edith Stein, som just idag för 78 år sedan gick in i gaskammaren i Auschwitz såg sitt lidande i gemenskap med den korsfäste Herren som ett offer för sitt älskade folk.

Om vi vill verkligen vill tillhöra Jesus i tro, hopp och kärlek, kommer vi alltid att sättas på prov. Vi får se dessa prövningar som Jesu sätt att förvissa sig om att vi verkligen vill tro på honom med hela vårt förstånd, älska honom av hela vårt hjärta och hoppas på honom även när allt talar emot. Det finns en speciell prövning som vi ibland utsätts för när vi ser att Jesus blir avvisad, hatad och hädad. Vi hörde denna vecka att den högt vördade nådebilden av den korsfäste, blödande Jesus i katedralen i Managua, Nicaragua hade attackerats. Sista tiden har vi hört att bilder av Jesus och Maria har vandaliserats i kyrkor i USA och Frankrike, ja, också i vårt land har man förstört flera bilder av Jungfru Maria. Det är naturligtvis en stor tragedi och ofattbar sorg för oss. Samtidigt sätts vi också på prov. Det är så lätt att ge efter för hat- och hämndkänslor. Men vi vet hur helgonen skulle reagera, ja, hur Jesus själv reagerade: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör" (Luk 23:34).

Hur kan vi gottgöra det onda som sker, också det som är direkt riktat mot vår älskade Herre? Det finns bara ett sätt som Jesus själv har visat oss: att växa allt djupare in i kärleken till honom och att i tro och hopp överlåta oss till honom, också för deras skull som sitter fast i otrons och hatets bojor. Det är bara kärleken som kan besegra hatet: Guds kärlek som har segrat på Korset. Den kärleken är ingjuten i vårt hjärta. Genom Andens sakta susning blir vi påminda om denna nåd. Vi får tro och lita på dess kraft, allra mest när vi sätts på prov. Hoppet driver oss framåt även när det är som svårast och mörkast. Just då kan vi ändå ana något av påskens ljus, Kristi seger över mörkrets makter.